

Un argument foarte concis în favoarea eugeniei

Marian Van Court

Din Lucrările Științifice ale Simpozionului Internațional Multidisciplinar Universitaria SIMPRO, 2008, Editura Universitas Petroșani

A unsprezecea ediție a Enciclopediei Britanica definește eugenia ca „îmbunătățirea organică a rasei printr-o înțeleaptă aplicare a legilor eredității”. Mulți dintre oameni nu-și pot aminti unde au auzit cuvântul sau îl asociază cu imaginea svasticii naziste. Totuși, eugenia are o istorie mult mai îndelungată, mergând departe în timp până la Roma antică sau chiar mai încolo.

Eugenia se preocupă cu direcția actuală a evoluției umane. Mii de articole au fost publicate în articole științifice, tone de material științific „mâlos” au fost cernute prin ochiurile unor site inimaginabil de dense, sume imense din granturi au fost oferite cercetătorilor pentru studierea acestei probleme, aceasta ca să nu mai menționăm că unele cariere științifice s-au consumat în întregime încercând să se descopere cum a fost posibilă evoluția unui creier atât de complex și a unei inteligențe atât de pătrunzătoare ca cea a lui Homo sapiens, iar acesta, trebuie spus că reprezintă un lucru fascinant și meritoriu. Dar, ceea ce este mai urgent și poate mai important poate la ora actuală, este răspunsul la întrebarea: care este direcția actuală a evoluției umanității? Este aceasta una favorabilă sau una nefavorabilă?

Este adevărat că *selecția naturală* a încetat propriu-zis să acționeze astăzi în multe părți ale lumii, cu toate acestea evoluția continuă pentru că procesul de încrucișare între indivizi și *reproducere* este departe de a fi întâmplător. Atâta timp cât istoria umanității înaintază către viitor, prin războaie și violență sau perioade de pace, evoluția se petrece și ea. Trăsăturile reproductive ale fiecărei generații formează caracterul înăscut al generațiilor succesive, spre bine sau spre rău.

Mulți dintre noi vrem să oferim copiilor noștri cel puțin la fel de mult cât ne-au oferit părinții noștri nouă. Am vrea să le oferim cea mai bună educație posibilă și orice avantaj pe care ni-l putem permite. De asemenea, nutrim speranța de a le putea lăsa urmașilor noștri o lume mai bună decât cea în care am fost noi născuți. Totuși, cel mai prețios cadou pe care am putea să-l lăsăm copiilor noștri este propria lor integritate biologică. Acestea sunt probabil trăsăturile care le vor asigura cea mai multă fericire și stare de bine. Luate împreună, aceste trăsături constituie abilitatea unei populații de a-și menține și a face progrese pe tărâmul civilizației, care este cel mai prețios dar pe care specia umană îl poate deține. De aceea, este inutil să mai amintim că, fără civilizație predomină haosul iar suferința devine o constantă a vieții sociale.

Tema acestui articol va fi inteligența umană. Avem aici un argument ce poate fi expus foarte concis:

- 1. Inteligența umană este în cea mai mare parte ereditară.**
- 2. Civilizația depinde într-o manieră indisolubilă de inteligența înăscută.** Fără inteligență, civilizația nu ar fi putut fi creată niciodată. Când inteligența se află în declin, aceleși lucru se întâmplă cu civilizația.
- 3. Cu cât nivelul de civilizație este mai înalt cu atât nivelul de trai al populației este mai ridicat.** Civilizația nu este o simplă opțiune de tipul: da ori ba. Mai degrabă ea se prezintă ca ceva gradual iar fiecare treaptă, în sens ascendent sau descendent, afectează starea actuală a fiecărui cetățean, în special starea lui de bine.
- 4. În prezent, umanitatea evoluează spre a deveni din ce în ce mai puțin inteligentă cu fiecare nouă generație.** De ce se întâmplă aceasta? Datorită unui fapt simplu: oamenii cu cel mai mic grad de inteligență sunt cei care au cei mai mulți copii.
- 5. În cazul în care noi nu vom stopa acest proces, în mod cert, civilizația noastră va intra în declin.** Orice declin în civilizație produce o creștere exponențială a „mizeriei cotidiene”.

Desigur, edidențe logice și științifice stau în spatele fiecăreia dintre asumțiile de mai sus.

1. Inteligența umană este în cea mai mare parte ereditară.

Oamenii de știință au descoperit că gemenii monoziagoți, numiți și univitelini, separați la naștere și crescuți separat, sunt aproape identici ca și coeficient de inteligență IQ, în ciuda faptului că au avut un mediu de dezvoltare total diferit. În mod remarcabil, similaritățile dintre gemenii crescuți separat sunt în mare măsură aceleași cu cele dintre gemenii crescuți în același mediu. De asemenea, se poate ușor observa că acești gemeni au manieree similare, fel de a râde identic, fobii, temperament, orientare și preferințe sexuală, realizări școlare, venituri, conștiinciozitate, abilități muzicale, simț al umorului, înclinație spre criminalita și violență sau dimpotrivă spre respectarea ad literam a legilor, și multe alte lucruri mai mărunte, cum ar fi tipul de legume preferate sau cele considerate nedezirabile (Bouchard, 1993). Mulțimea similarităților dintre ei îi minunează și pe cercetători sau chiar pe gemenii înșiși.

Primatul genelor este de asemenea demonstrat de studiile privind adopția. IQ-ul copiilor adoptați este mult mai similar celui al părinților biologici decât al părinților adoptivi, cei care le-au furnizat mediu de dezvoltare începând cu primele săptămâni de viață. Chiar și după ce au crescut, se poate observa că, propriu-zis nu există virtual

nici o asemănare între IQ-ul copiilor adoptați și cel al părinților adoptivi (Loehlin, Willerman and Horn, 1987).

Rolul dominant al eredității în determinarea IQ-ului nu este doar o teorie ci un fapt deja stabilit prin consensul și coroborarea sutelor de studii realizate în perioade de timp diferite și de către cercetători și echipe de cercetători diferiți. Însă, publicul larg este în mare măsură străin de aceste rezultate, fapt datorat mass mediei de sorginte liberală care a inoculat în mod repetat ideea că cei mai mulți experți în testarea IQ-ului cred că acesta se datorează în cea mai mare parte mediului în care omul trăiește. În realitate, majoritatea cercetătorilor din domeniul testării inteligenței susțin ideea că ereditatea este cel mai important factor în stabilirea IQ-ului unui individ (Snyderman and Rothman, 1988).

2. Civilizația depinde într-o manieră indisolubilă de inteligența înăscută.

Această aserțiune este aproape evidentă prin sine însăși. Cimpanzeii, leii, câinii sălbatici, albinele, furnicile și multe alte animale trăiesc în grupuri sociale. Ele pot coopera în diferite maniere, uneori într-un mod foarte complex, și cu toate acestea niciuna dintre aceste specii nu au ceea ce am putea numi civilizație. De ce? Răspunsul pare să fie unul singur: pentru că nu sunt destul de inteligente.

Este evident că, dacă civilizația ar depinde în întregime de natura unui mediu „bogat informațional”, noi am fi chiar și în acest moment doar niște locuitori ai cavernelor. Dacă la început umanitatea a trăit în condiții primitive iar mediul a reprezentat aproape totul iar bagajul genetic mai nimic, cum se poate explica faptul că progresul totuși s-a produs? Se poate ușor deduce că există ceva înăscut și genial care duce la crearea tehnologiei și a civilizației.

O cale prin care putem privi relația dintre inteligență și civilizație este aceea de a investiga civilizațiile străvechi și mai ales motivele înfloririi și a decăderii lor. Dar, mai simplu și mai eficient este poate să privim în jurul nostru și să realizăm sondaje în diverse țări din lume. Astăzi, în 2007, există nenumărate grade de civilizație peste tot pe glob, în fiecare dintre acestea existând o anumită medie a IQ-ului la nivelul societății. Japonia are o medie a IQ-ului de 104 în comparație cu SUA a cărei medie este de 100. Din punct de vedere economic, Japonia este ca o „centrală electrică” în ciuda faptului că ea este doar o țară extrem de mică și aproape în întregime lipsită de resurse. Din punct de vedere social și politic aceasta este un loc al păcii și siguranței. Spre exemplu în Tokyo, o poșetă cu bani lăsată într-un parc, va rămâne acolo un timp destul de îndelungat până în momentul în care cineva o va lua pentru a o preda la prima secție de poliție.

Dacă Japonia are o medie a IQ-ului mai mare decât SUA, Mexicul are una și mai mică iar națiunile Africii, cea mai mică dintre toate. Aceeași ierarhie o putem regăsi în cadrul Americii însăși, atât în ceea ce privește scorul IQ-ului cât și statutul socio-economic. De exemplu, se știe că generațiile anterioare de americani obțineau medii mai ridicate ale scorului IQ decât generațiile actuale. În același timp, s-a demonstrat prin analize comparative că Afroamericani au media cea mai redusă a IQ-ului din întreaga

americă, de asemenea ei sunt cei care au cel mai puțin succes în viața socială. S-ar putea argumenta că acest tip de teste ar fi orientate cultural. Totuși, faptul că persoanele cu ascendență japoneză, atât în SUA cât și în Japonia, obțin scoruri deasupra mediei, demonstrează faptul că testele IQ nu sunt orientate cultural în favoarea celor din rasa caucaziană.

Interesant este faptul că statutul socio-economic al indivizilor dintr-o familie este influențat de inteligența înăscută. Un studiu realizat în SUA arată că, în familiile cu doi sau mai mulți frați, băieții care au un IQ mai ridicat decât cel al tatălui lor au tendința de a urca mai sus pe scara socială, atunci când devin adulți. De asemenea, băieții cu un IQ mai redus decât cel al tatălui lor au tendința de a coborâ pe scara socială atunci când devin adulți (Jencks, 1982). În general, frații au parte de același mediu – aceeași părinți, aceeași casă, aceeași mâncare, frecventează aceleași școli și au aceeași vecini. Se pune totuși întrebarea de ce sunt ei atât de adesea foarte diferiți? Răspunsul cel mai plauzibil este acela că le-au fost oferite roluri diferite de către „zarurile genetice” ale părinților lor. Frații, cel puțin în copilărie, locuiesc în același mediu, dar, ca medie, ei au doar 50% gene comune. Unii dintre frați au mai mult de 50% gene comune iar alții mai puțin. Așa cum se știe spermatozoidul și ovulul dețin fiecare jumătate din genele fiecărui părinte, astfel că, atunci când se produce unirea lor, ovulul fertilizat va avea o garnitură de gene completă. Dar, fiecare dintre frați va avea ca moștenire genetică, jumătăți diferite din întregul ansamblu de gene a fiecărui părinte. Deci, nu trebuie să fie de mirare faptul că, frații și surorile deși cresc în același mediu sunt uneori total diferiți. Astfel, faptul amintit anterior, acela că frații mai inteligenți acced, cu timpul, spre o situație mai înaltă din punct de vedere social, dovedește că statutul socio-economic este influențat în mod decisiv de inteligența înăscută.

3. Cu cât nivelul de civilizație este mai înalt cu atât nivelul de trai al populației este mai ridicat.

A spune „Cu cât nivelul de civilizație este mai înalt cu atât nivelul de trai al populației este mai ridicat”, este ceva axiomatic, la fel ca afirmația „Este mai bine să fii sănătos decât să fii bolnav.” O observație pe care oricine o poate face este aceea că oamenii care trăiesc în țări cu un nivel mai înalt de civilizație dețin mai mult din tot ceea ce poate fi considerat bun, în mod universal, și mai puțin din tot ceea ce, în mod universal, poate fi considerat rău. De exemplu, persoanele din țările cu grad mai ridicat de civilizație au mai mulți bani, mai multă distracție, hrană mai consistentă, haine mai bune, locuințe mai spațioase și mai frumoase, beneficiază de o educație mai înaltă, au o durată a vieții mai lungă, boli mai puține, mai puțină incertitudine și nesiguranță în viața personală, o îngrijire medicală mai eficientă, într-un cuvânt mai multă fericire și realizări și mai puțină suferință și deznădejde.

Întrebare: „De ce un număr atât de mare de oameni din țări cu un nivel redus de civilizație, își riscă viața în fiecare an pentru a intra în țările cu un nivel mai înalt de civilizație, în timp ce situația opusă practic nu există?”

Răspuns: „Ei își riscă viața pentru că sunt convinși că modul de viață este mai plăcut și mai bun într-o țară civilizată, și acesta este adevărul.” Dacă nu ar fi așa, în

mod evident ne-am găsi în fața unui fenomen de migrație invers, dinspre zonele civilizate spre țările lumii a treia.

Prosperitatea economică constituie a parte importantă din acest întreg. În celebra lucrare IQ-ul și Bogăția Națiunilor, Lynn și Vanhanen (2002) au adunat date din 185 de țări și au arătat că nivelul mediu al IQ-ului unei națiuni se corelează într-o măsură de 0.7 cu Produsul Intern Brut (PIB), și acest IQ este cel mai important factor în bogăția unui națiuni (Economia de piață liberă și prezența resurselor naturale reprezintă cel de-al doilea, respectiv cel de-al treilea factor).

4. În prezent, umanitatea evoluează spre a deveni din ce în ce mai puțin inteligentă cu fiecare nouă generație

Timp de sute de ani, până la începutul anilor 1800, în Anglia și America, exista așa numita fertilitate naturală, și în același timp nimeni nu depunea vreun efort pentru limitarea numărului de nașteri. Cuplurile căsătorite aveau tendința de a avea mulți copii, dar nu oricine putea să se căsătorească. Bărbații care nu câștigau îndeajuns de mult pentru a-și întreține o familie rămâneau singuri și fără copii iar rezultatul net era o relație pozitivă între fertilitate și inteligență. Apoi, mai multe cărți despre contracepție au fost publicate, ceea ce a afectat natalitatea în rândul celor care puteau citi dar nu și al persoanelor analfabete. Curând, au început să fie disponibile prezervative și diafragme, astfel că rata natalității clasei mijlocii și înalte a suferit un vizibil declin. Pe la mijlocul secolului XIX a devenit evident că persoanele educate aveau mai puțini copii decât cele needucate.

Faptul amintit a determinat o stare de alarmă și imediat o serie de studii au început să fie publicate atât în Anglia cât și în America începând cu primele decade ale secolului XX. S-a demonstrat o corelație negativă între IQ-ul copiilor de vârstă școlară și numărul lor de frați, lucru ce părea să confirme temerile legate de fertilitatea disgenică, dar această concluzie era chestionabilă deoarece nu se putea cunoaște IQ-ul persoanelor fără copii. Mai târziu, o serie de studii americane care au studiat relația dintre IQ-ul adulților și numărul de copii ai acestora au arătat că nu există o corelație negativă, însă alte studii similare n-au putut găsi ni o corelație. Motivul pentru acest fapt a fost acela că eșantionul utilizat în aceste studii nu era reprezentativ pentru întreaga populație a Statelor Unite. Multe dintre caracteristicile de bază ale unui eșantion reprezentativ, precum: rasă, generație¹ sau arie geografică, aveau o slabă reprezentare în acest studiu. Așa se explică faptul că, începând cu mijlocul secolului XX și până chiar spre sfârșitul aceluiași secol încă nu s-a dat un răspuns definitiv chestiunii legate de fertilitatea disgenică. Astfel, în 1984, eu împreună cu cercetătorul Frank Bean, am avut marele noroc să descoperim un set de date excelente și anume Datele Recensământului General Național (General Social Survey), pentru a testa ipoteza. Acestea includeau un scurt test de vocabular realizat de Thorndike pentru a furniza o scară a abilităților mentale, ceea ce era ideal pentru studiul nostru. Echipa care a lucrat pentru punerea în aplicare a Recensământului

---

¹ Conceptul folosit în textul original este *birth cohort*, ceea ce s-ar traduce mai exact prin grup de oameni născuți de-a lungul unei perioadă de 4-5 ani.

General Național (General Social Survey) a realizat o muncă extrem de complexă aplicând chestionare asupra unui eșantion reprezentativ pentru populația Statelor Unite. Populația cuprinsă în acest eșantion a avut vârsta reproductivă cuprinsă între anii 1912 și 1982. Așadar, aceste date ofereau o oportunitate excelentă a unei examinări amănunțite între fertilitate și coeficientul IQ-ului pentru aproape toată durata secolului XX. Întreaga populație cuprinsă în Recensământului General Național (General Social Survey) a fost împărțită în grupuri populaționale născute într-un interval de cinci ani (birth cohort). Astfel s-au obținut 15 astfel de grupuri. Dintre toate acestea corelațiile între testul de inteligență și numărul de progenituri s-a dovedit a fi negativ, iar 12 din cele 15 grupuri studiate au prezentat rezultate statistic semnificative (Van Court and Bean, 1985).

Cu puțin timp în urmă, Richard Lynn împreună cu mine am realizat un nou studiu ca și continuare a celui precedent. Acest nou studiu includea datele colectate în 1990 de Recensământului General Național (General Social Survey). Rezultatele descoperite au fost și de această dată relevante. De data aceasta am realizat și un calcul al punctelor de IQ care se pierd odată cu fiecare nouă generație iar acestea sunt de 0.9 puncte de IQ (Lynn & Van Court, 2003). Pentru a calcula punctajul general al IQ-ului care s-a pierdut de-a lungul întregului secol XX, trebuie doar să înmulțim 0.9 cu cele 4 generații care au trăit în acești ani. Astfel obținem nu mai puțin de 3.6 puncte IQ. Din păcate, nu există date precise prin care să realizăm aceleași calcule pentru ultima parte a secolului XIX, dar există indicii că perioada dintre 1875 și 1900 a fost puternic disgenică. Presupunând că pierderea în IQ a fost aceeași ca și pentru anii studiați ai secolului XX pentru care avem date precise, avem o perioadă de 125 de ani pentru care pierderea este de 4.4 puncte IQ – din 1875 până în prezent. O pierdere a acestei magnitudini va înjumătăți numărul acelor cu un IQ mai mare de 130 și va dubla numărul celor cu IQ sub 70.

În lucrarea sa *Disgenia: deteriorarea genetică la populațiile moderne* (1996), Richard Lynn a arătat că în întreaga lume fertilitatea disgenică este mai degrabă o regulă decât o excepție. În Europa nu au fost făcute prea multe studii privind această problemă, dar datele existente furnizează aproximativ aceleași concluzii ca și în cazul Statelor Unite. Așadar este vorba de aceeași creștere alarmantă a trendului disgenic. Singurul loc în care nu s-a putut constata existența fertilității disgenice a fost Africa Subsahariană, de fapt o regiune unde controlul nașterilor (birth control) nu a fost pus în practică.

Așa cum probabil cititorul a început să suspecteze, principalul motiv pentru fertilitatea disgenică este acela că femeile inteligente utilizează mijloacele contraceptive cu mult mai mult succes decât cele mai puțin inteligente. Acest fapt se datorează în cea mai mare parte succesului în utilizarea metodelor contraceptive. Atât femeile cu un IQ ridicat cât și cele cu un IQ scăzut își doresc un număr aproximativ egal de copii însă femeile cu IQ mai scăzut au mult mai multe sarcini nedorite și în consecință un număr mult mai mare de copii. Dacă toate femeile ar avea exact număr de copii doriți, nu ar exista probabil fertilitate disgenică (Van Court, 1984). Un factor secundar este și acela că femeile foarte inteligente și de succes (doctori, avocați,

profesori, ingineri și femei de afaceri) sfârșesc pur și simplu să aibă chiar mai puțini copii decât și-au dorit de fapt. Un studiu recent a demonstrat că 33% dintre femeile cu realizări înalte ajung la vârsta de 40 ani fără să aibă vreun copil și doar 14% dintre femeile aparținând grupului amintit și-au dorit înadins această situație (Hewlett, 2002).

5. În cazul în care noi nu vom stopa acest proces, în mod cert, civilizația noastră va intra în declin.

Această concluzie urmează în mod logic din premisele 1-4, deja discutate mai sus.

Conceptul de civilizație este unul abstract dar există totuși o cale pentru a conceptualiza ce înseamnă de fapt „declin civilizațional”: Nord Americanii, Europeanii și Japonezii nu și-ar dori să trăiască întreaga lor viață în Mexic. De asemenea, nici mexicanii, mai ales cei din pătura înaltă a societății nu și-ar dori să trăiască tot restul vieții în Africa. Aceasta este ceea ce am putea numi declin civilizațional și există probabil puține argumente împotriva faptului că civilizația înseamnă ceva bun pentru viața noastră.

În lucrarea Curba lui Gauss (The Bell Curve), Herrnstein & Murray au arătat că toate problemele sociale se exacerbează în momentul în care coborâm la un stadiu inferior al mediei IQ-ului, cum ar fi de la 100 la 97. Numărul femeilor dependente de asistență socială crește cu aproape 15%, numărul copiilor ilegali crește cu 8%, numărul bărbaților care au fost încarcerați crește cu 13% iar numărul persoanelor cu abandon școlar crește cu 15%. Cu o descreștere de numai 3 puncte în IQ, procentele prezentate mai sus reprezintă de fapt viața nefericită a milioane de oameni reali, ca să nu mai menționăm aici sutele de probleme cum ar fi taxele de asigurări sociale pe care trebuie să le plătească milioane de alți oameni. În opoziție cu aceasta, putem doar să ne imaginăm cum ar arăta o societate a cărei membri ar avea un IQ mult superior celui al mediei generale din ziua de azi. Este vorba probabil de milioane de oameni de știință, oameni de stat, antreprenori, inventatori și mii de genii care nu s-au născut niciodată și a căror contribuție pozitivă la aportul științei nu a fost niciodată realizată.

Egalitarismul: politic corect, științific greșit

În mod evident fertilitatea disgenică este un pericol enorm la adresa speciei umane. Atunci, de ce nu se întreprinde absolut nimic în privința aceasta? Datorită ideii egalitariste. Egalitarismul reprezintă credința că toți oamenii se nasc egali ca inteligență, caracter, talente, și multe alte caracteristici psihice importante, excepție făcând doar diferențe triviale precum culoarea părului a ochilor, a staturii și altele de acest fel. Totuși, întrebarea care se pune este aceasta: dacă toți oamenii se nasc egali, care sunt atunci diferențele pe care le face fertilitatea disgenică?

Egalitarismul este ideologia pe care lumea Vestului a îmbrățișat-o începând cu sfârșitul celui de al doilea război mondial. Imediat apar și o serie de întrebări ca de exemplu: „Dacă toți ne naștem egali, cum se explică faptul că destinele noastre urmează

căi atât de diferite?” Diferențele, se spune, sunt cauzate de către diverși factori externi de mediu și orice tip de probleme sociale sau patologice se spune că sunt rezultatul „privării culturale sau educaționale”, „a unor experiențe traumatice”, „a unor condiții proaste de locuire” sau a unei societăți corupte și nedrepte.

Din toate exemplele de mai sus observăm că egalitarismul este atât de fundamental implauzibil încât este greu de crezut că, în ziua de astăzi mai sunt milioane de oameni care încă cred în el. Totuși, orice persoană care are mai mult de un copil înțelege că aceștia au personalități diferite încă din ziua în care s-au născut. Cu toate acestea, un sondaj recent arăta faptul că mai puțin de unu din cinci americani cred că genele joacă un rol important în comportamentul uman. În același timp, un număr mare de oameni nutresc convingerea că anumite persoane precum cazurile de boală mentală, dependență de drog și homosexualitate, au o bază genetică, însă, un procent semnificativ de 40% cred că genele nu joacă nici un rol, nici măcar în situațiile expuse mai sus (U.S.news and World Report, April 21, 1997, pp.72-80).

Propriu-zis nu există nici o evidență științifică care să susțină principiul egalitarismului în timp ce există un munte de evidențe care dovedesc contrariul, însă, în mod surprinzător, aceste date nu par să influențeze imaginea egalitarismului în mass-media și în mediile academice. Dimpotrivă, aceste medii sunt cele care încearcă zi de zi să reafirme ideea egalitaristă prin diverse cercetări așa-zis științifice. Se afirmă mereu că: „Copii care cresc într-un mediu neprielnic și ostil cum sunt cartierele cele mai sărace, tind să devină criminali.” Pe această bază, se fac eforturi uriașe pentru a construi cartiere mai frumoase și pentru îmbunătățirea condițiilor de locuire, dar rezultatele în micșorarea violenței (spre surprinderea tuturor) sunt minime. Este evident pentru orice observator că există corelații între mediile neprielnice (cartierele cele mai sărace) și patologii de diverse feluri. Dar, aceste corelații nu indică, existența unei relații cauzale între mediu și criminalitate spre exemplu! Desigur, cocoșul cântă înainte de fiecare răsărit de soare. Aceasta nu înseamnă că el este cel care cauzează răsăritul soarelui. Dacă sărăcia este o cauză a criminalității, nu ar fi logic să presupunem că în perioade de criză precum Marea Criză Economică din anii '30 rata criminalității ar trebui să crească în mod astronomic? Ei bine, nu a fost să fie așa!

Programe bazate pe viziunea egalitaristă de factură „științifică”, destinate să rezolve probleme sociale sunt promovate prin reclame răsunătoare la început. În ciuda marilor speranțe puse în joc, a retoricii exaltate și a unor cheltuieli imense, beneficiile rezultate sunt de obicei mărunte, tranzitorii, artefactuale sau chiar non-existente. Ajutoarele pentru Famiile cu Copii Dependenți (AFDC), principalul program de asistență socială în SUA, a fost conceput pentru eliminarea sărăciei și ameliorarea problemelor sociale asociate cu aceasta. Un important studiu științific care a studiat efectele acestui program a constatat că problemele presupuse a trebui să se fi rezolvat, au rămas la aceeași parametri, aceasta în timp ce plătitorii de taxe au fost nevoiți să suporte milioane de dolari din propriile buzunare (Murráz, 1986). Proiectul intitulat Head Start a plecat de la ideea creșterii coeficientului IQ la copiii dezavantajați social din ghetouri, prin furnizarea unui mediu informațional bogat. Totuși, la finalizarea programului nu s-au găsit creșteri semnificative în IQ-ul copiilor cuprinși în program. Dar, spre nedumerirea tuturor, scopul

inițial al proiectului a fost uitat, însă proiectul a continuat în aceeași manieră fiind lăudat și apreciat ca „mare succes”, fapt ce a dus la dezvoltarea sa, în paralel cu creșterea exponențială a cheltuielilor alocate.

„Superstiția nu este o cale”

Adesea simțim o satisfacție nestăpânită și ne încercăm un sentiment plăcut de superioritate atunci când citim despre stupideniile trecutului, cum ar fi procesul vrăjitoarelor din Salem, crimele Inchiziției sau practici medicale bizare cum ar fi trepanațiile pe creier, „lăsarea de sânge”, etc. Chiar și filmele vechi cu primii pionieri ai zborului și încercările lor năstrușnice de a-și lua zborul cu cele mai bizare și nefuncționale aparate posibile, stârnesc întotdeauna râsul. Însă, apare întrebarea: oare nu același lucru ni se întâmplă nouă în ziua de azi când experimentăm diverse metode „științifice”? Oare nu vom fi de râsul generațiilor viitoare peste doar câțiva zeci de ani? Acum, putem doar să ne punem întrebarea dacă nu va veni cândva timpul să se afirme că principiul egalitarismului a fost una dintre cele mai prevalente superstiții ale secolului XX și începutul secolului XXI? Dată fiind premisele actuale în care milioane de oameni cred încă în această idee în ciuda evidențelor științifice contrare, întrebarea nu pare lipsită de noimă. Ne putem însă întreba dacă egalitarismul se poate califica la titlul de superstiție? Dicționarul Webster definește superstiția ca fiind: „o credință sau practică provenită din ignoranță, frică sau necunoaștere, credință magică sau șansă, ori dintr-o falsă concepție asupra cauzalității... o noțiune menținută în ciuda evidențelor contrare.”

O melodie de marfă succes a lui Stevie Wonder intitulată „Superstiția” conține versurile următoare: „Atunci când crezi în lucruri pe care nu le înțelegi, vei avea de suferit. Superstiția nu este o cale!” Aceste două versuri sumarizează situația noastră într-un mod exemplar. Lumea Vestică a acceptat cu ochi necritic o masă imensă de informații greșite despre natura umană și ca rezultat al acestei „megasuperstiții”, noi ne creem nouă și urmașilor noștri ceea ce putem numi o „mega-suferință”. Risipim un timp deosebit de prețios, facem eforturi imense și pierdem milioane de dolari în programe de la bun început sortite eșecului, pe când inteligența noastră înăscută, care este de fapt baza civilizației și bunăstării noastre, este trecută cu vederea și lăsată să „doarmă liniștită” deoparte.

Trei factori

Merită să ne întrebăm de ce este Occidentul prins într-o asemenea uriașă iluzie? Timp de mii de ani omenirea a luat ca evidență faptul că unii oameni se nasc mai deștepti decât alții, iar aceasta doar pentru simplu fapt că este atât de evident. Chiar și în primele decade ale secolului XX, egalitarismul ar fi fost luat în râs iar eugenia ar fi putut fi acceptată ca o idee firească chiar și de către oameni importanți din lumea politicii, a științei sau literaturii. Putem menționa aici doar câteva dintre aceste nume: George Bernard Shaw, Charles Darwin, Margaret Sanger, H.G.Wells, Francis Galton (care a și lansat termenul de eugenie), Theodore Roosevelt, Oliver Wendell Holmes, Alexander Graham Bell, Charles Lindbergh sau Winston Churchill. Julian Huxley a descris eugenia

ca fiind: „cea mai comprehensivă și mai durabilă formă de altruism.” Totuși, astăzi, eugenia este considerată ca forma ultimă de cruzime! De ce unele idei interesante urmează un astfel de ciclu evolutiv este uneori ceva de neînțeles. Totuși, dedesubt sunt trei factori care, probabil, ar trebui luați în considerare atunci când trebuie să înțelegem opinia publică cu privire la această idee:

1) După Al Doilea Război Mondial, credințele și ideile țărilor perdante au fost în mod universal respinse. Hitler a fost un puternic susținător al eugeniei, deși nu este vorba despre același tip de eugenie ca cea despre care am vorbit până acum (De fapt Hitler s-a opus aplicării testelor IQ mai ales la evrei doar pe baza considerentului că erau evrei). Totuși, consecința a fost că genetica, comportamentul și rasa au început să fie privite ca subiecte dizagreabile. Totuși, trebuie menționat că mișcarea eugenică originată în Marea Britanie și Statele Unite, a avut priză și în alte 27 de țări printre care și Germania, țări care au avut legi ce permiteau punerea ei în aplicare și totuși nicio genocid sau ceva oribil de genul acesta nu a avut loc în aceste țări. Așadar, nu poate fi inferată concluzia că eugenia cauzează episoade genocidale. Totuși, comuniștii au avut o poziție explicit opusă eugeniei. Aceasta poate fi explicată prin premisele lor ideologice care afirmă că mediul reprezintă totul iar genele mai nimic. Totuși, politica comunistă a ucis cu mulți mai mulți oameni decât Nazismul. În ciuda acestei evidențe, eugenia a devenit cea stigmatizată iar aceasta datorită faptului că ea a fost asociată în mintea multora cu imaginea lui Hitler.

2) Opinia publică a Ociidentului este în mare parte formată de către mass-media (care este în mare parte responsabilă pentru promovarea ideii mai sus menționate și asocierea eugeniei cu imaginea lui Hitler). Nenumărate studii au arătat că jurnaliștii au tendința de a fi mult mai liberali în gândire decât oamenii comuni. Printre studenți, aceia care studiază managementul și finanțele cât și științele exacte tind să fie mai conservatori din punct de vedere politic pe când studenții care urmează literatura sau jurnalismul au faima de a fi cei mai liberali dintre toți, acest fapt sugerând o autoselecție printre studenții care intră în domeniul jurnalismului. Cu alte cuvinte, oamenii care sunt atrași de jurnalism, din diverse motive, tind să fie mai liberali prin temperament. Împreună cu jurnaliștii liberali, universitarii de sorginte marxistă cu agende politice în minte, au contribuit într-o manieră substanțială la promovarea propogandei egalitariste.

Snyderman și Rothman (1988) au comparat rezultatele despre IQ prezentate la televiziune, în ziare și în reviste cu descoperirile oamenilor de știință din acest domeniu. Ei au arătat că mass-media a produs distorsionări majore ale datelor științifice, sugerând că IQ-ul de fapt nu măsoară nimic important și că are o componentă mai degrabă culturală de cât genetică. Aceleași surse din mass-media susțineau că afirmațiile amintite sunt susținute de cei mai mari experți în domeniu, când, de fapt acest lucru era cu totul fals, cei mai mulți specialiști în domeniul inteligenței susținând puncte de vedere opuse.

În privința rasei, mass-media a eșuat lamentabil în responsabilitatea de a oferi rezultate științifice publicului. De fapt, este mai mult decât un eșec lamentabil, pentru că un eșec este doar ceva o acțiune care nu a putut fi realizată din diverse considerente sau în ciuda încercărilor repetate de a o pune în practică. În realitate, mass-media nu a făcut decât să mintă publicul cu nerușinare iar acest trend are loc de câteva decade. Această afirmație poate să sune ca un simplu clișeu de retorică inflamantă dar lucrurile nu stau chiar așa. De fapt, ne putem întreba dacă tăcerea în privința acestui adevăr nu este mai rea decât termenii folosiți de noi pentru a caracteriza atitudinea mass-mediei în problema mai sus menționată. Snyderman și Rothman (1988) în studiul lor au arătat că majoritatea

cercetătorilor din domeniul inteligenței umane nutresc convingerea că cea mai mare parte din diferențele în privința IQ dintre negrii și albi, se datorează unor factori genetici. Analizând sute de rapoarte mass-media, cercetătorii menționați au găsit că portretul cel mai comun prezentat în cadrul acestora, arată că viziunea expusă mai sus aparține doar unui grup restrâns de cercetători excentrici.

Această masivă campanie de dezinformare depre IQ, genetică și rase a fost implementată de jurnaliștii liberali și stafurile universitare marxiste împotriva Occidentului, începând cu 1950. Ca o caracatiță cu tentacule foarte lungi, acest neadevăr promovat pe scară atât de largă și-a împrăștiat otrava într-o multitudine de feluri. Una dintre consecințele acestui fapt este acela că astăzi este aproape imposibil să avem o dezbatere publică despre eugenie, ceea ce ar fi o prerechizită în implementarea unui program de eugenie. Trendul atitudinal creat și lipsa de onestitate din jurul acestui subiect ar putea fi înțeleasă sub auspiciile unui sistem totalitar comunist, dar faptul că toate acestea se petrec într-o societate democratică necesită într-adevăr o explicație detaliată.

3) Pentru a înțelege pe deplin de ce ideea egalitaristă deține supremația iar eugenia s-a transformat într-un subiect tabu, trebuie să avem o viziune mai holistică asupra mai multor subiecte, atitudini și idei cum ar fi curtoazia în fața „diversității” și „multiculturalismului”, atacurile împotriva Creștinismului, sprijinirea imigrației chiar și a celei ilegale, promovarea promiscuității și homosexualității, sprijinirea amestecului rasial și a ideii de relativitate morală, într-un cuvânt tot ceea ce intră în rubrica de *Political Correctness*. De aceea, ne putem întreba dacă acest sistem persistent de credințe s-a întâmplat doar să fie, la fel ca starea vremii sau oamenii au fost cei care l-au creat? Dacă adevărul este acesta din urmă, trebuie să ne întrebăm cine și de ce?

Când o crimă serioasă este comisă, prima întrebare pe care o pun detectivii este cea privitoare la motivații: „Cine a avut de beneficiat?” În mod similar, ne putem și noi întreba: „Cine este cel/cei care a beneficiat de implementarea tendinței destructive menționată în rândurile anterioare?” Într-adevăr, căutarea răspunsului la această întrebare este o întreprindere foarte excitantă și folositoare însă ea este departe de a constitui obiectul studiului de față. În loc de a căuta un astfel de răspuns voi îndruma mai degrabă cititorii spre lecturarea unei cărți strălucite semnată de Kevin MacDonald și intitulată *The Culture of Critique* (1998). Anticipând, putem menționa că în paginile acestei lucrări putem găsi răspunsul la întrebarea pe care tocmai am lansat-o. MacDonald revelează un caz șocant dar în același timp foarte complet și bine documentat.

Concluzie

Rezultatele unui studiu extensiv și foarte respectat despre retardarea mentală ilustrează potențiala puterea pozitivă pe care ar putea-o avea eugenia. Un procent de doi la sută din grupul studiat, erau persoane retardate iar ei s-a dovedit că au dat naștere unui procentaj de 36% persoane retardate (Reed and Reed, 1965). În mod evident, dacă acel procent de 2% nu ar fi avut copii, gradul de retardare mentală s-ar fi redus cu 36% în generația următoare. Cu doar o ușoară modificare a această schemă se poate aplica populației generale. Dacă persoanelor retardate li s-ar oferi suficienți bani și resurse pentru a adopta un control contraceptiv permanent, retardarea mentală ar putea fi micșorată cu 1/3 de-a lungul unei singure generații. Aceasta este doar una dintre

multiplele posibilități, dar acest pas va conduce la micșorarea problemelor sociale, ar putea preveni o mare parte din cazurile de neglijență și abuz asupra copiilor, ar putea furniza o creștere importantă pentru economie și ar contribui la o micșorare semnificativă a mizeriei cotidiene.

Egalitarismul a intrat pe o rută circulară în încercarea de a rezolva o serie de probleme sociale. El încearcă încă să schimbe oamenii prin schimbarea mediului lor înconjurător. Decât să fim martorii insucceselor repetate ale acestui curent, dorința noastră firească este mai degrabă aceea de a micșora suferința umană și a îmbunătății calitatea vieții în lume. Această dorință își găsește noi speranțe în eugenia bazată pe metode științifice nu pe propagandă și dorințe iluzorii. Eugenia ia calea directă. Ea deține potențialul unic de a crea o lume mai bună, mai profundă, mai concretă și mai inteligentă prin îmbunătățirea condiției umane prin îmbunătățirea ființelor umane însele.

În finalul acestui articol aș vrea să îi mulțumesc lui Chris Brand pentru comentariile sale prețioase pe marginea acestui manuscris.

Traducere din limba engleză: Alin Rus

Bibliografie:

Bouchard, Thomas, (1993), *Twins as a Tool of Behavioral Genetics*. New York: J. Wiley

Brand, Christopher (1996) *The 'g' Factor*, New York: Wiley & Sons

Flynn, J.R., (1984) *The mean IQ of Americans: Massive gains 1932 to 1978*,
Psychological Bulletin, 95, 29-51

Hewlett, Sylvia Ann, *Creating a Life: Professional Women and the Quest for Children*,
New York: Talk Miramax Books, 2002, p. 86-87

Jencks, Christopher (1972), *Inequality*, New York: Basic Books Inc.

Herrnstein, Richard, and Murray, Charles, (1994) *The Bell Curve*, p. 368, New York:
New York Free Press

Loehlin, J., Willerman, L., Horn, J. (1990) *Heredity, environment, and personality change: evidence from the Texas Adoption Project*, *Journal of Personality* 58:1, p.221-246

Lynn, Richard (1996), *Dysgenics: Genetic Deterioration in Modern Populations*, Westport, Conn.: Praeger

Lynn, Richard (2001), *Eugenics: A Reassessment*, Westport, CT: Praeger

Lynn, Richard, and Van Court, Marian (2003) New evidence of dysgenic fertility for intelligence in the United States, *Intelligence* 32:2, March, p.193-201, www.eugenics.net

Lynn, Richard and Vanhanen, Tatu (2002), *IQ and the Wealth of Nations*, Westport, Conn: Praeger

MacDonald, Kevin (1998), *The Culture of Critique*, Westport CT: Praeger

Murray, Charles (1984), *Losing Ground: American Social Policy, 1950-1980*, New York: Basic Books

Reed, E.W., and Reed, S.C., (1965) *Mental Retardation: A Family Study*, Philadelphia: W. B. Saunders, p. 78

Rushton, J.P., (1999), "Secular gains in IQ not related to the g factor and inbreeding depression unlike Black-White differences: A reply to Flynn," *Personality and Individual Differences*, 26, p.381-389

Snyderman, Mark, and Rothman, Stanley (1988) *The IQ Controversy, the Media, and Public Policy*, New Brunswick: Transaction Books

Van Court, Marian (1983) Unwanted births and dysgenic reproduction in the United States, *The Eugenics Bulletin*, Spring, 1983, www.eugenics.net

Van Court, Marian and Bean, Frank (1985), *Intelligence and Fertility in the United States: 1912 to 1982*, *Intelligence* 9, p.23-32, www.eugenics.net

